

piet theys

de man die we nodig hadden

Piet Theys (geboren te Alsemberg, 4 juli 1927) is zondag, 25 augustus, op 47-jarige leeftijd overleden. Hij was één van de meest gewaardeerde sportjournalisten in Vlaanderen, lange jaren hoofd van de BRT-radio-sportredactie, een verrassend veelzijdige columnist, voorzitter van de Sportbiennale en van de nederlandsstalige Hoge Raad voor de Sport en sinds kort adjunct-directeur van de sectie cultuur bij de Belgische Radio en Televisie. Om zijn originele aanpak van de sport via zijn uitzendingen voor de radio kreeg hij onder meer de prijs voor de Vlaamse sportjournalistiek, de Oscar van de radio en een prijs van het Ministerie van Cultuur. De verdiensten die Piet Theys voor de

journalistiek en de sport heeft gehad zijn moeilijk te inventariseren, te meer omdat hij ze niet in de etalage placht te leggen. Piet Theys heeft het profiel van de functie van de sportjournalistiek in de huidige Vlaamse samenleving grondig vernieuwd. Voor de abonnee die op maandagochtend moedeloos moest vaststellen dat de krant niets meer wist te melden dan de televisie de avond daarvoor al deed, bedacht en maakte hij zijn dagelijks Sportmagazine. Daarin vroeg hij eerder om medeleven met dan om applaus voor de topsporter. Sociologen, medici en psychologen werden er op het spoor van de sport gezet. Hij signaleerde er het kwaad van de doping en stelde oplossingen voor. Hij

stond er schouder aan schouder met de vrije-tijds-sporter in de hoop de besturen tot realiteitszin te dwingen. Een zeer aanzienlijk aantal luisteraars - ook in Nederland - heeft zich erdoor gediend geweten. Ook door zijn rechtstreekse reportages waarin hij de overwinnaars een relativerende feestneus opplakte.

Piet Theys schreef en praatte levendig. In zijn reportages, terugblikken en waardeschattingen kwamen veel meer woorden uit het woordenboek aan bod dan in de grijze alinea's van de sportnavertellers of academische en stichtelijke sport-critici te samen. Zijn radio-sportbouwsels waren herkenbaar aan hun altijd zeer gearticuleerde toon en (soms kwetsende) scherpte, aan taalvondsten en aan een gulzige virtuositeit. Maar zijn stijlfiguren waren nooit zinledig, nooit tekenen van ijdeluiterij. Achter die sluiers van taaloverdrijvingen viel altijd een verrassend doorzicht te ontdekken. Piet Theys werd het nooit moe om over een sportgebeuren iets meer te bedenken dan «ja, het was prachtig», «nee, ik vond er niets aan». De bijzondere zorgen die een «andere» sportjournalistiek met zich meebrengt, wist hij met ernst en passende realiteitszin te dragen.

God heeft Piet Theys met vele gaven bedacht. Een scherp verstand, een vriendelijk karakter, een onvoorstelbare ijver en werkkraft. Hij was een journalist die door schranderheid, kennis en zelfkennis modieuze meeloperij van kritische overtuiging wist te scheiden, met al de heilzame gevolgen van dien. Hij was een prudente voor-man, die, ondanks persoonlijke voorkeuren en afkeur, uiteenlopende opvattingen niet alleen tolereerde maar ook waardeerde. Veelvormigheid van mening was bij hem veilig want hij had er zelf gemak en ongemak van. Hij dacht soms zo snel dat zijn gedachten elkaar niet alleen «voor de voeten liepen», maar ook wel eens «op elkaars voeten stonden». Wij roemen niet in mensen, maar in de Heer, die ons een man als Piet Theys gegeven heeft, omdat wij die zo nodig hadden.

H. VAN PELT